

Spokojený život brýlí aneb příběh ze soukromí

Příběh, který vám budeme vyprávět, je opravdu ze soukromí jednoho mladého muže, jehož životní osudy jsme s ním mohly nějakou dobu prožívat. Protože je to příběh krásný, který by mnohým mohl dodat odvalu, rozhodly jsme se, že soukromí toho mladého muže porušíme a podělíme se o něj s vámi. Dotyčný mladý muž se jmenoval Michal. Michal byl přátelský, slušný a milý chlapík. Byl sice tichý, pravda, ale když bylo potřeba dokázal pobavit okolí a poradit s leccím čemu byste nerozuměli.

Odmalička se držel máminy sukně, což mělo za následek, že z něj nevyrostl správný chlap. Ten, který si dokáže zjednat pořádek, najít si čas na své záliby, přátele, známé, najít si partnerku a postarat se případně i o rodinu.

Kdybyste se zeptali v místě jeho zaměstnání, sousedů či jeho spolužáků ze školy co by vám o něm mohli povědět, mnoho dotazovaných by vám odpovědělo stroze a nebo vůbec ne. Michal byl totiž kromě jiného také dosti uzavřený člověk, málokdy s někým promluvil. Nedokázal se prosadit v kolektivu, byl totiž tichý a plachý, jeho kamarády byste spočítali na prstech jedné ruky. Stranil se lidí a do společnosti chodil velice zřídka a když k tomu byl někdy donucen, cítil se tam nepříjemně. Své soukromí si dobře chránil a nedovolil jen tak někomu do něho nahlédnout.

Nadešly však jeho 25. narozeniny, kdy si uvědomil, že je se svým životem nespokojený a potřebuje ho změnit. Najít si více přátel a kamarádů, po práci si zajít se spolupracovníky na jedno do hospody.

S čím byl však nespokojený nejvíce bylo to, že ještě nepoznal žádnou ženu, což ho velice trápilo a znepokojovalo. Přitom byl přátelský a slušný. Prostě se neuměl seznámit. Došel k rozhodnutí, že jeho život se ženou dostane nový rozměr, bude se moci komu svěřit se svými problémy, bude mít s kým trávit volný čas a bude mít možnost více ukázat svoje soukromí ostatním.

Michal však za nějaký čas objevil řešení, které by vyřešilo jeho potýkání se se soukromím a s nemožností najít si ženu. A o tom vám budeme vyprávět.

Naším nositelem byl plavovlasý Michal s modrýma očima, který špatně viděl na velkou vzdálenost, a proto si nás pořídil, abychom mu pomohly lépe vidět svět. Měly bychom se také konečně představit. Jsme dioptrické brýle s černými obroučkami a nestály jsme mnoho. Koupil si nás, když mu bylo 23 let v jednom omšelém krámků na okraji města. Zažily jsme s ním za tu dobu

toho dost. Nemůžeme zapomenout na jednu vzpomínku, ale o tom až později.

Doma trávil spoustu času a jelikož vlastnil počítač s internetovým připojením, rozhodl se najít pár cenných rad na internetu. Objevil zajímavý web, kde začal popisovat své problémy. Na tomto webu diskutovala spousta lidí, kteří měli již mnoho zkušeností a ostatním rádi radili. Odtud načerpal dostatek zajímavých informací. V knihkupectví si navíc koupil pár odborných publikací. Když si byl jistý, že už má hodně informací, rozhodl se vyzkoušet teorii v praxi. Začal více chodit mezi lidi, kde se pokoušel najít si ženu. Zažil přitom mnoho nezdařených pokusů a bylo jen málo těch, které vykazovaly nadějně reakce. Toto jeho snažení trvalo přibližně jeden rok. Byl z toho smutný a přestával si věřit, že to jednou dokáže. Mnohokrát nám z toho bylo úzko a někdy bychom nejraději neviděly. Až jednou...

Bylo listopadové úterý. Krásné slunné počasí, obloha jako vymetená. Den pro lásku jako stvořený. Ráno se Michal probudil, nasnídal se, oblékl se, nasadil si nás na nos a vyrazili jsme vstříc dlouho očekávanému úspěchu. Jen co se za námi zabouchly dveře, už s námi začal zaostřovat své nejbližší okolí. Šli jsme po chodníku a Michal plný očekávání a úsměvů na rtech pozdravil jednu kolemjdoucí stařenku a popřál jí pěkný den. Rozhodl se zkusit štěstí ve Vrchlabí, kam jezdil jen zřídka, protože nerad cestoval.

Došli jsme na autobusové nádraží, kde Michal ochotně pomohl paní s kočárkem do autobusu a celou cestu si s ní povídal. Ve Vrchlabí se s ní rozloučil a vyrazili jsme ze zastávky okolo zimního stadionu do centra města. Chodili jsme křížem krážem a náhle si Michal vzpomněl, že nemá ještě čepici na zimu, která tu bude co nevidět.

Zašli jsme tedy do obchodního domu zakoupit zimní čepici. Byli jich tam tolik, že jsme tam strávili skoro hodinu, Michal stále neměl vybráno a docela jsme se už potily. Měl z těch čepic zamotanou hlavu, potřeboval, aby mu někdo poradil a tak oslovil opodál stojící dívku. Byla to hnědovláska s hnědýma očima a svůdnou postavou, vypadala na první pohled příjemně a sympaticky, až z ní začal být Michal nervózní.

Osmělil se: „Ahoj, prosím tě, mohla bys mi s něčím pomoci?“ upřeně se na ni podíval.
„Ahoj, jasně a co by to jako mělo být?“ nádherně se usmála.
„Už si tady zkouším docela dlouho tyhle všechny čepice a stále si nemůžu vybrat tu správnou, mohla bys mi poradit, jakou si mám koupit?“
„Jasně, ale ty mi pak pomůžeš vybrat zase jednu pro mě, jo?“ odpověděla ona.
„Tak dobrá, jdeme na to, já jsem Michal.“ představil se
„Já jsem Káťa, těší mě.“ byla úžasná bez čepice a určitě i s kulichem na hlavě
Za 10 minut měli oba vybráno, najednou to šlo překvapivě hladce.
„Docela mi vyhládl, řekl poté Michal, nedala by sis něco?“
„Taky už mám docela hlad, mohli bychom si něco dát.“ kouzelně se usmála.
„Tady kousek vedle dělají skvělou pizzu, tak si jednu dáme ne?“ navrhl Michal a my jsme věděly, že by jí koupil modré z nebe. Zatímco jedli pizzu a pokukovali po sobě, my se jen mohly olizovat, škoda že si nemůžeme dát také, ještěže jsme tu vůni necítily, ale ta pizza vypadala opravdu lákavě. Už se blížil večer a tak se Michal zeptal: „Ty nepospícháš domů?“
„Ne, na mě nikdo nečeká, jsem sama a když zrovna nejsem v práci, tak si nakupováním krátím čas.“
„Tak to máme podobné“ odvětil Michal.
„Nechtěl bys zajít do kina, jestli tedy nepospícháš, dávají tam bezvadnou francouzskou komedii.“
„Ne, nepospíchám“ souhlasil Michal a vyrazili do blízkého kina za řekou. Film byl prima a ona také. Po shlédnutí filmu už byla noc a na obloze tančily hvězdy.
„Už je docela pozdě a já se takhle sama v noci bojím chodit po městě, byla bych ráda, kdybys mě

doprovodil domů, jestli ti to nevadí.“ Co by mu to vadilo, byl rád, hlavně ať nás cestou neztratí.

Když jsme přišli k jejímu domu, chtěl se Michal již rozloučit.

„Už bych měl jít, už je hodně pozdě.“ nemohl z ní spustit oči a my jsme mu padaly z nosu.

„Kam bys chodil, nechceš jít dovnitř?“ usmála se tak, že jsme se začaly potit.

„Stejně ti už nic nejede a navíc je venku strašná zima, uvařím ti kávu a můžeš u mě přespat, nějaké místo se tam pro tebe najde.“

V bytě si společně vypili kávu, dlouho si do noci povídali a když si popřáli dobrou noc, přistoupil Michal ke Kátě a políbil ji. Co bylo dál, nevíme, protože jsme nic neviděly, jelikož nás Michal odložil na noční stolek a také víme, že by se lidem do soukromí lézt nemělo.

Do dvou let se jim narodila holčička Adélka a za další rok měli kluka Tomáše.

Když bylo Michalovi 29 let, naše úloha skončila, protože nás tříletá Adélka na zemi rozšlápla.

Teď ležíme na skládce. Škoda, že nemůžeme být s nimi. Přesto jsme rády, že jsme mohly prožít kus života člověka, který došel ke štěstí a my mohly být toho svědky.

Michal byl konečně šťastný a spokojený člověk, neboť jeho problém byl vyřešen. Vyřešil svůj problém se soukromím a našel si ženu se kterou bude procházet životem skrze všední problémy.

Co z toho všeho plyne?

I když vám v životě nebude cokoli vycházet, netrapte se, nevzdávejte to, vždy totiž existuje způsob, jak si získat ztracené soukromí zpět. Utvořte si své soukromí podle svých potřeb, představ a upevněte si ho. Jedině tak totiž budete zase prožívat o trochu šťastnější život než doposud.